Parašė Titas
Trečiadienis, 20 Vasaris 2013 19:26

Vėgėlės kūnas pailgas, galva plokščia. Ilga ir iš šonų plokščia uodeginė dalis, siaurėjanti link uodegos. Nugara tamsiai rudai žalsva su juodomis netaisyklingos formos dėmelėmis. Šonai šviesesni gelsvai rusvi taip pat su dėmelėmis. Pilvas baltas. Vėgėlės kūnas gleivėtas, maži žvyneliai giliai įaugę į storą odą todėl atrodo jog jų ir nėra. Pelekai tamsiai rudi padengti juodomis dėmėmis, tik krūtininiai pelekai balti. Ant apatinio žandikaulio turi vieną ūselį. Burna pilna mažų dantukų. Tai yra vienintelė gėluose vandenyse gyvenanti menkių šeimos atstovė.

Su kitomis žuvimis vėgėle turi bendro tik tiek , kad irgi yra žuvis - tačiau žuvis keistoka. Jau pavadinimas sufleruoja, kad ši pailga, kiek į ungurį panaši žuvis neneršia ikrų kaip normalios jos giminaitės, bet veda gyvus jauniklius, panašiai kaip tai daro žinduoliai ar kai kurios ryklių rūšys. Jaunikliai jau gimsta apie 4-5 cm ilgio, taigi visai savarankiški. Nenuostabu, kad gyvavedės vėgėlės nėra labai vislios, nes jauniklių žūva gerokai mažiau nei ikrus neršiančių žuvų. Patelės nėštumas trunka ilgai, net iki pusės metų. Žuvis yra unikali dar viena biologine ypatybe – patelės pilvo ertmėje esantys jaunikliai, po to kai sunaudoja trynio maišelio atsargas, sugeba prisitvirtinti prie motinos kiaušidžių folikulų ir savotiškai žįsti, taip gaudami iš motinos visas gyvybiškai reikalingas maisto medžiagas. Priklausomai nuo dydžio patelės veda nuo 30 iki 400 jauniklių.

Vėgėlių žuviena balta, minkšta ir be ašakų, kepenys yra didelės ir riebios, iš jų daromi konservai ir gaminami žuvies taukai. Kai kuriose Lietuvos vietose, pavyzdžiui, Nemuno žemupyje ir prie

Kuršių marių gyventojai valgo nevirtas vėgėlių kepenis (pabarsto druska, prideda svogūnų ir po pusvalandžio valgo), vartojant tokį maistą, yra pavojus užsikrėsti žuviniu kaspinuočiu, kurio lervos dažnai aptinkamos vėgėlių kepenyse. Todėl prieš vartojant vėgėles reikia gerai išvirti arba iškepti, gerai sūdytose žuvyse žuvinio kaspinuočio lervos žūsta tik po dešimties dienų. Vėgėlė žvejojama tik esant šaltesniam orui, t. y. rudenį ir žiemą. Mažuose skaidriuose upeliuose ją galima gaudyti ir anksti pavasarį. Orui atšilus, vėgėlė visiškai nekimba. Vasarą ji pagaunama tik atsitiktinai. Vėgėlė yra naktinis grobuonis, todėl ji žvejojama tik naktį, ypač tamsią ir vėjuotą, lyjant ir sningant. Dienos metu vėgėlė paprastai lindi olose, po akmenimis, tarp kerplėšų, tarp medžių šaknų arba ramiai tūno dugne. Vėgėlė mėgsta molėtą dugną, apneštą žvyru arba nedideliu kiekiu dumblo vietas prie stačių krantų, kerplėšų, akmens, molio luitų, gilias duobes.

Dažniausiai vėgėles gaudome dugnine. Dugnine vėgėlių daugiausiai pagaunama meškeriojant aukštame ir drumstame vandenyje. Pagrindinis valas: 0,4-0,5 mm, pavadėliai - 0,3 mm, tokių storių visiškai pakanka ištraukti vėgėlę, nes pastaroji praktiškai nesipriešina traukiama, tik prie kranto juntamos nežymios žuvies pastangos ištrūkti. Nerekomenduojama žvejoti pintu valu, nes sunku nuspėti kada bus pliusinė, o kada minusinė oro temperatūra. Kaip žinote, prie minusinės temperatūros pintas valas telpantis į vieną bugnelį greitai nebetelpa į dvigubai talpesnį.

Kabliukai imami 2-4 numerio, su ilgu koteliu - lengviau ištraukti sugavus žuvį. Tačiau dažniausiai jei jau vėgėlė prarijo kabliuką, jums bus paprasčiau pakeisti pavadėlį arba perrišti kabliuką nei ištraukti kabliuką iš žuvies nasrų. Kimba kol sukausto ledas vandenį, tada padaro vėgėlė trumpą pauzę keletai dienų ir vėl pradeda maitintis. O šito ypač laukia poledinės žūklės mėgėjai. Vėgėlės laikose giliose, su akmenuotu dugnu vietose, arti upeliukų ir šaltinių žiočių. Jeigu jūs gerai susipažinę su žvejojimo vieta, galite žvejoti ir sąlyginai sekliose vietose. Spiningu vėgėles gaudo retai, nors pasitaiko, kad griebia blizgutę, ypač nedidelį tamsų voblerį. Dažniau žvejoja gyva žuvele. Neskaitant pūgžlių, masalui naudojami ešeriukai, kuojos, stinta, karosiukai, geriau vijūnus. Žuvelė-masalas turi būti arti dugno. Upėje geriausia kabinti žuvelę perveriant kabliukų per apatinę lūpą viršutinę. Stovinčiuose vandens telkiniuose žuvelės kabinimo būdas nėra svarbus. Nebent masalui naudojant pūgžlį geriau verti kabliuką per nugarą - kabliukas išlenda prie duriančio nugaros peleko, mažiau jaučiamas.

